fotbal

SUB PLAPUMA DATORIEI APARENT ÎMPLINITE

Un curs de perfecționare a antrenorilor de fotbal este întotdeauna binevenit. Dacă prin tematică își propune să elucideze aspecte-cheie, determinante pentru ameliorarea procesului de pregătire, dacă ideile vehiculate în referate și aprofundate în dezbateri lipseau pînă atunci din inventarul cunoștințelor profesionale ale antrenorilor, dacă oferă cel puțin cîteva sugestii la întrebarea cum să-i învățăm pe fotbaliștii și echipele noastre să joace mai bine. Lucid conceput, plasat în timp atunci cînd lipsa antrenorilor de la echipe nu prejudiciază, organizat impecabil la locul de desfășurare, un astfel de colocviu pe teme fotbalistice ar trebui salutat ca un eveniment al breaslei.

Cursul de la Snagov, încheiat simbătă, a respectat aceste coordonate? Vom comenta succesiv cîteva dintre aspectele sale.

1) A fost fixat în perioada cînd nu este permis antrenorilor să lipsească de lîngă echipe.

2) Fiind plasat la Snagov, desfășurarea sa a fost afectată, deplasarea lectorilor făcîndu-se cu dificultate. Ziua de luni s-a pierdut, oficialii cursului neputînd ajunge din cauza vremii nefavorabile să-l inaugureze. Lectorii străini și alte persoane au fost zilnic deplasate de la, și spre București (noțiunea de economie nemaiintrînd în calculul organizatorilor). Bucureștiul prezenta avantaje multiple, dar „Snagovul iarna" poate oferi un tablou inedit. Să fi fost asta rațiunea?

3) Tematica ne-a surprins (sau nu) cu problematica ei subțire, lipsită de echilibru și de oportunitate. Majoritatea referatelor înserate în programul oficial s-au ocupat de aspecte ale pregătirii fizice prin metoda circuitului și intervalului. Despre aceste modalități bune, dar de loc noi (altii le utilizează de peste 10 ani) există o substanțială literatură de documentare, difuzată în toată țara prin buletinele informative ale C.N.E.F.S-ului. Aspectele care au compus deci miezul cursului sînt, sau ar trebui să fie, incluse de mult în cultura profesională a fiecărui antrenor, prin cîteva căsuri de lectură. Excepțiile, cum a fost expunerea despre **„Experiența metodică a antrenamentului contemporan"** n-au reușit să compenseze lipsa generală de fond.

Atașați de noțiuni minore, care mai pot face impresie doar unui neavizat, autorii programului au introdus în economia cursului referate despre: **„Sarcinile echipelor și organizarea activității în perioada pregătitoare"** (chestiune atît de elementară, încît ține de bunul simț și nu de sfera pregătirii de specialitate a unui antrenor), precum și despre **„Documentele de planificare"**, capitol pomenit cu smerenie de vreo 15 ani, niște întocmiri schimbate de nenumărate ori în decursul timpului datorită neconcordanței cu nevoile unei munci ce trebuie înregistrată printr-un cod simplu, expresiv. Această cocoașă birocratică se va compune, după ultimele dispoziții, din 20 de evidențe. Ba s-a și accentuat că „ele concretizează conținutul procesului de instruire" (dacă ar fi simplificate, conținutul procesului de instruire nu s-ar mai concretiza oare?), că vor fi socotite „acte oficiale" și că „lipsa lor ar îngreuia controlul organelor federației" (același control care se tot face de vreo 15 ani cu rezultatele știute). Totuși, în final, cînd referentul a observat insatisfacția antrenorilor (cuprinși de pe acum de groază la gîndul sutelor de ore pierdute anual, pentru întocmirea și desenarea lor) a dat involuntar dovadă de umor, promițînd, după mai bine de un deceniu, că în curînd „se va studia dacă sînt folositoare sau nu".

4) Pe agenda cursului au figurat și prelegeri ale unor specialiști în alte discipline sportive. S-a vorbit antrenorilor de fotbal cum s-au pregătit loturile de lupte și de handbal. Dacă s-ar fi efectuat un schimb de idei generale, dacă discuțiile s-ar fi purtat la nivelul principiilor antrenamentului, atunci, desigur, ar fi existat posibilități de transfer, de interpretări comune. Dar lucrurile s-au petrecut altfel, mărturisirile unor tehnicieni reputați au păstrat caracterul strictei specialități, de parcă auditoriul era format din antrenori de lupte sau de handbal. Vina aparține statului major al cursului, care n-a știut ce să solicite unor confrați amabili și competenți.

5) Au participat trei invitați de peste hotare. Un antrenor englez, unul iugoslav și altul vest-german. Ei au făcut o plăcută causerie pe teme generale și, tocmai de aceea greu de epuizat. Mai există 1—4—2—4? Betonul e în agonie? etc. S-a observat că diversitatea opiniilor despre tactica fotbalului ajunge departe, pînă la negare reciprocă. Totuși, de la specialiștii străini s-ar fi putut obține relații mai utile, mai concordante cu necesitățile de ordin profesional ale antrenorilor noștri, dacă ar fi fost solicitați să vorbească despre aspectele cardinale ce hotărăsc construcția, jocul și performanța unei echipe.

6) Carența cea mai pregnantă a echipelor noastre este jocul propriu-zis. El nu evoluează în conformitate cu principiile tactice moderne, deoarece nu le-au asimilat nici majoritatea antrenorilor și, reflex, nici jucătorii. În loc să se discute și să se demonstreze cu material intuitiv (lecțiile practice fiind excluse) cum ar trebui organizat jocul de atac și de apărare și, mai ales, cum ar trebui învățați fotbaliștii, încît să asimileze și să memorizeze pînă la intrarea în reflex, atribuțiile și responsabilitățile lor în cadrul uneia sau cîtorva variante tactice, în loc să se dezbată cum ar trebui curățată tactica echipelor de atitea erori elementare (sîntem ignoranți cînd e vorba să combatem apărările aglomerate, partida cu Juventus de la București dînd un nou gir acestei afirmații), în loc de toate acestea și de alte chestiuni urgente, inexistente în broșuri, irosim timpul și banii cu referate scolastice, care nu obligă la efort intelectual nici pe referent, nici pe ascultător. Cunosc antrenorii noștri jocul modern în toate implicațiile sale, știu să-l predea jucătorilor, aceștia l-au învățat, îl demonstrează? După cum se comportă echipele noastre, mai curînd, NU.

7) Am discutat cu numeroși antrenori. Aproape toți apreciau cursul ca fiind lipsit de substanță, sub nivelul de profesionalitate al precedentelor, alcătuit din referate situate la mare distanță de problemele tactice ale fotbalului modern. Cîțiva remarcau că invitații străini discută despre chestiuni elementare, auzite, văzute și știute și că simpozionul din ultima zi a fost mai mult un seminar, decît o confruntare de idei.

Și, totuși, amatorii de procese verbale sînt fericiți. Au mai făcut un curs de perfecționare. La federație se bifează încă una dintre acțiunile înscrise în planul de muncă și după o anumită logică, anumiți tovarăși se simt protejați sub plapuma datoriei împlinite. Aparent împlinite...

Romulus BALABAN

P.S. Redacția noastră, primind planul tematic al cursului de la Snagov doar în preziua deschiderii sale oficiale, nu a avut timpul necesar comentării acestuia.

LA CURYTIBA A PLOUAT CU GĂLEATA...

RIO DE JANEIRO 15 (Agerpres). — În continuarea turneului pe care îl întreprind în Brazilia, fotbaliștii români urmau să joace duminică la Curytiba cu formația locală Maringa. Meciul nu s-a putut disputa din cauza timpului nefavorabil (ploaie torențială).

CEA DE-A 1002-a NOAPTE A ȘEHERAZADEI...

Mărire și slavă vestiților cronicari ai Bagdadului! Mărire și slavă tuturor celor ce ne îndulcesc zilele și nopțile cu prea frumoasele lor istorii! Căci istoriile, alături de toate lucrurile frumoase, sînt sarea vieții noastre și bucurii ale inimilor noastre!

Așadar, cinstiților și binevoitorilor ascultători! Spun cronicile Bagdadului că într-o dimineață, Harun al Rașid, califul califilor, era adînc mîhnit. Și cum sta el în mîhnirea lui, l-a chemat deodată pe vizirul Djafar și i-a spus astfel:

— Ascultă, Djafar, fiu al Barmekizilor! Sînt trist și fără măsură de mîhnit. Ajută-mă, dacă binevoiești, să-mi înlături această stare proastă...

— O, sultan al dreptcredincioșilor! a răspuns Djafar. Voi avea grijă să-ți înlătur numaidecît tristețea! Despre ce este vorba?

— Iată, Djafar. Am avut aseară un vis. Se făcea că 1 001 oameni se certau între ei: unul spunea că cea mai răspîndită meserie în cetatea mea este aceea de cititor în stele, altul, că-i aceea de plugar, un kurd zicea că aceea de vînător. Și fiecare vorbea de la urmă ne întoarcem toți la corturile lui Allah! zise vizirul și plecă să-i dovedească lui Harun al Rașid temeinicia vorbelor sale.

Și iată-l vestind în toată cetatea, prin bătaie de tobă și prin strigare, să poftească locuitorii la el și să-i spună dacă se pricep la boala numită „fotbal". Și îndată mulțimea a dat buluc. Piața s-a umplut de lume. Rînd pe rînd au început a-i spune lui Djafar leacuri pentru „fotbal".

— Dar bine, prietene Abusir, eu știu că tu ești bărbier. De unde te pricepi la „fotbal"?

— Jur pe Allah, cutremurătorul stăpîn al tuturor dreptcredincioșilor și unic sultan al cerului și al pămîntului, că doctor mai bun decît mine pentru „fotbal", altul nu-i. Ascultă-mă numai pe mine!

— Bine, Abusir!

Vine, apoi, Abukir:

— Dar bine, prietene Abukir, îi spune vizirul, eu știu că tu ești boiangiu. De unde te pricepi la „fotbal"?

— Jur pe Allah, cutremurătorul stăpîn al tuturor dreptcredincioșilor și unic sultan al cerului și al pămîntului, că doctor mai bun decît mine pentru „fotbal", altul nu-i. Ascultă-mă numai pe mine!

— Bine, Abukir!

cîte una. Din ce în ce mai tare. Au ajuns la ceartă și, deodată, chiar și-au tras paloșele. De-abia am putut să-i potolesc. Și, de aceea, Djafar, te rog să-mi spui care este cea mai răspîndită meserie aici, la noi?

Stă vizirul, se scarpină în barbă, își potrivește turbanul și în cele din urmă grăiește:

— O, sultan al dreptcredincioșilor! Nici una, nici alta, nici cealaltă nu sînt cele mai răspîndite meserii și oamenii aceia aveau dreptate să se bată între ei. Cea mai răspîndită este aceea de doctor. Și nu doctor de orice boală, ci de una numită atît de ciudat „fotbal"!

— Cum este aceea, vizire?

— Se adună, o! calif al Bagdadului, cîte 22 de bărbați și bat cu piciorul o băsică de animal. Și în jurul lor se string mii și mii de oameni. Doar 22 bat băsica, dar toți cei de pe margine zic că ei ar juca mai bine și sînt gata, oricînd, cu sfaturile.

— Și cum devin ei doctori? Învață ei această știință?

— O, nu, sultan al tuturor dreptcredincioșilor! E îndestul să-i vadă de cîteva ori pe cei 22 de bărbați ca să-și spună că sînt doctori.

— Ei bine, Djafar, să-mi dovedești că cea mai răspîndită meserie din cetatea mea e aceea de doctor de „fotbal", cum îi spui tu. Pentru orice doctor din acesta vei primi cîte un dinar de aur; dar dacă vin mai puțin de o sută, acolo unde-ți stau picioarele, îți va fi și capul.

— În mîinile lui Allah stă soarta noastră și lumea aceasta este numai popas vremelnic! Oricît am rătăci pe aici și oricît ne-am bucura de vremelnicile bucurii,

De dimineață pînă seara și de seara pînă dimineața s-au tot perindat prin fața lui Djafar fel de fel de oameni. Și nu numai din Bagdad, ci și păstori din Kurdia, zarafi din Mecca, negustători din cetatea Cairo, crescători de cămile din Aleppo, un emir nu se știe de pe unde, un derviș pribeag.

— Bine, dar pe la voi există boala asta „fotbal"? i-a întrebat, într-un tîrziu, Djafar.

— Nu se obișnuiește, i-au răspuns cei mai mulți.

— Și, atunci, cum de vă pricepeți să dați sfaturi?

— Sfaturi să dai, răspunse dervișul pentru toți, e cel mai ușor lucru de făcut pe pămînt și nu costă pe nimeni!

Într-un tîrziu, în dimineața următoare, Djafar porni la calif cu tablele unde-i însemnase pe cei cu care vorbise.

— Sultan al tuturor tîmpiților, începu el întinzîndu-i tablele, iată dovada: cea mai răspîndită meserie în cetatea Bagdadului pe care o stăpînești îndeplinind voința lui Allah, e aceea de doctor în „fotbal"!

Dînd Harun al Rașid poruncă vizirului, acesta s-a înfățișat numaidecît cu nenumărate pungi în care sunau dinarii de aur. Și aut de multe a aruncat la picioarele lui Djafar, că vizirul muri înăbușit.

Și astfel, cinstiților ascultători, s-au petrecut lucrurile.

În ce privește istoria aceasta, ea se află înscrisă la pagina de aur în cronicile Bagdadului și ale califului califilor, Harun al Rașid, ca fiind cea de-a 1 002-a povestire a Șeherazadei...

Mircea TUDORAN

Între bisturiu și arma de vînătoare

Acum aproape un an, în ziarul „Informația Bucureștiului" (din 10 martie 1967) apărea următorul anunț: „În ziua de 22 martie 1967, ora 18, va avea loc în amfiteatrul mare al Facultății de medicină din București, susținerea tezei de doctorat cu subiectul „Aspecte noi în cadrul tuberculozei urogenitale la femei", de către tov. Albescu Ioan.

Conducător științific oficial — acad. prof. Th. Burghele — de la I.M.F. București.

Însemnări

Referenți științifici oficiali:

— Prof. dr. T. Firică — de la I.M.F. București.

— Prof. dr. E. Aburel — de la I.M.F. București.

— Prof. dr. V. Butureanu — de la I.M.F. Iași.

Lucrarea, în manuscris, se găsește la biblioteca centrală a Facultății de medicină, unde poate fi cercetată".

Și, la data respectivă, comisia alcătuită — după cum vedem — din cadre medicale cu o înaltă calificare profesională, specialiști de mare renume — a aprobat în unanimitate teza tov. Ioan Albescu, acesta obținînd titlul de doctor în științe medicale.

De altfel, tov. Ioan Albescu este medic de 20 de ani, chirurg specializat în urologia ginecologică, lucrînd de 14 ani la spitalul Panduri, sub conducerea academicianului profesor Th. Burghele. Participant la numeroase congrese medicale în specialitate de la noi ca și de peste hotare: Glasgow, Paris, Göteborg etc., doctorul Albescu a publicat și peste 80 de lucrări științifice în țară și în străinătate: S.U.A., U.R.S.S., Franța, Italia, Belgia, Suedia, Anglia.

Foarte bine, vor spune unii. Dar de ce se publică toate acestea în „Sportul" și nu într-o gazetă de specialitate. Acolo, asemenea referiri și-ar găsi mai bine locul. Așa ar vorbi, fără îndoială, neinițiații în materie. Pentru că cei care îl cunosc pe medicul Ioan Albescu, știu că el este totodată și maestru al sportului, trăgător, component al reprezentativei noastre de skeet. Peste toate cele spuse pînă acum, redactarea materialului de față provine și din îndemnul pe care mi l-a dat articolul prietenului și colegului meu de facultate, Virgil Ludu, „Profesiunea și performanța".

Într-adevăr, Ioan Albescu este medic din 1948, dar tirul l-a îndrăgit abia în 1955, în preajma campionatelor europene de tir de la București.

— Vă mai amintiți cum ați debutat?

— Dintr-o simplă întîmplare. Am fost un vînător precoce. De la vîrsta de șase ani. Tocmai în calitate de vînător, am ajuns prin iunie 1955 — pentru prima oară — pe poligonul de skeet la un concurs de selecție. Erau vreo 80 de vînători. Am ocupat locul 4, primii șase alcătuind lotul republican. Astfel, m-am văzut concurînd la campionatele Europei. Debutul n-a avut însă darul să mă stimuleze. M-am clasat penultimul din 52 de trăgători.

— Ca unul care mînuiți cu îndemînare și precizie bisturiul, probabil că acum nu aveți probleme nici cînd este vorba de arma de vînătoare?

— Vă înșelați. Răspunsul meu are să vă surprindă. Dacă în executarea profesiunii căreia îi sînt devotat trup și suflet nu am o stare emoțională deosebită, nu același lucru se întîmplă și pe poligon, deși iubesc cu pasiune și tirul. În momentul cînd intru pe stand, mă năpădesc emoții dintre cele mai puternice. Cu greu reușesc să le stăpînesc. Chiar dacă vi se pare curios, aceasta este totuși realitatea.

— Și acum, v-aș ruga să-mi îngăduiți să reconstitui palmaresul dv. sportiv. De acord?

— Cum doriți.

— Dacă nu mă înșel, din 1955 și pînă în prezent, ați fost tot timpul titular în echipa națională, iar din 1965, și căpitanul acesteia formației?

— Exact!

— De două ori, în 1959 și 1964 ați devenit campionul țării. Prima oară realizînd și un record republican (194 t.). Apoi ați fost de vreo patru ori clasat și pe locul secund, iar rezultatele au oscilat în jurul lui 192 t. atingînd însă și cifra de 195 t. Așa este?

— Da!

— Pe plan internațional, pe lîngă alte concursuri — este de consemnat și participarea dv. la patru ediții ale campionatelor europene dintre care, cea de acum doi ani (Lahti), a adus reprezentativei României (B. Marinescu, Gh. Sencovici, D. Danciu, I. Albescu) medalia de argint. Menționînd aceste date, v-aș ruga să ne spuneți care a fost cea mai bună performanță pe care ați înregistrat-o într-o competiție internațională?

— La ultimele campionate europene de la Brno, de astă-vară: 191 t.

Iată așadar că studiul și sportul pot face casă bună, că performanța de pe poligon ajută, creează un mediu propice orelor de muncă intensă din sala de operații. Prin urmare, o nouă dovadă că activitatea profesională și cea sportivă nu sînt ireconciliabile ci, dimpotrivă, merg mînă în mînă.

Constantin COMARNISCHI

ȘTIRI • ȘTIRI • ȘTIRI • ȘTIRI

STEAUA ÎN TURNEU

În vederea pregătirilor pentru returul campionatului, echipa Steaua va întreprinde un turneu în Iugoslavia. Fotbaliștii bucureșteni vor pleca în ziua de 12 februarie și vor susține trei sau patru jocuri. Se duc tratative și pentru un meci în Austria.

Pe Giulești II

La 9 ianuarie, pe terenul II din Giulești, a avut loc primul antrenament al echipei Rapid C.F. Ședințele de pregătire vor continua de trei ori pe săptămînă pînă la începutul lunii februarie cu un lot de 25 de jucători sub îndrumarea antrenorului Marin Bărbulescu.

Echipa cuprinde și cîteva nume noi: Penteleu (de la Luceafărul), Graur (de la Granitul — din categoria oraș București), Pană (de la Chimia Turnu-Măgurele), precum și juniorii Cioca, Ploscaru, Ionescu, Teodorescu, Niță, Florescu.

Iată lotul complet: Cosma, Nicolaescu, Teodorescu, Andrei, Cioca, Milos, Radu, Ionescu, Niță, Florescu, Neagoe, Dinu, Ploscaru, Bogdan, Penteleu, Adam, Andreescu, Berekmeri, Mehedințeanu, Pană, Voicu, Dobre, Strat, Graur.

N. TOKACEK

Antrenamente zilnice

Jucătorii de la Gloria Bîrlad, lidera seriei Est a diviziei C, au început pregătirile în vederea noului sezon fotbalistic sub conducerea antrenorului Ion Ștefănescu. Antrenamentele au loc în fiecare zi, în aer liber. La ele participă jucătorii Diaconu, Pascal, Cucu, Zaharia, Beniovschi, Angheluță, Naghi, Sișcă, Vasilache, Foca, Tacaci, Trăznea și Albu. Au primit dezlegări următorii jucători: Argheșanu, Căpușan, Iancu, Podină și Pîrvu.

E. SOLOMON
coresp. principal

În ciuda zăpezii abundente, fotbaliștii își continuă pregătirile în aer liber. În imagine, fotoreporterul nostru a surprins o fază de la un antrenament desfășurat pe stadionul din Șoseaua Ștefan cel Mare

Serialul nostru

Colegul nostru ILIE GOGA, reputat cronicar de ciclism, repovestește, pentru cititorii noștri, viața unui mare campion al bicicletei, poate cel mai mare pe care l-a avut istoria ciclismului. În serialul pe care-l începem astăzi, interesant și pasionant, se desfășoară dramatica biografie a lui FAUSTO COPPI, a ciclistului pentru care au curs valuri de cerneală, a celui ce fără contestații a primit apelativul suprem „IL CAMPIONISSIMO". Autorul povestirii are avantajul de a-l fi cunoscut personal pe eroul său, ceea ce conferă narațiunii un aer de pură autenticitate.

Dramatica biografie a lui Fausto Coppi

„IL CAMPIONISSIMO" (1)

Castellania... Un sat piemontez cu case de cărămidă, răzlețite pe dealuri, în marginea porumbiștilor, pe malurile ripoase ale Seriviei, la o goană bună de cal de cimpiile celebrului Marengo. Din moși strămoși, în Castellania își duceau traiul cei din neamul lui Coppi, țărani, legați de petecul de pămînt și de obiceiuri străvechi. În toamna anului 1919, ogorul lui Domenico Coppi nu prea avusese spor și mama Angelinosa adusese pe lume al patrulea copil. Era slab și plăpînd. I-au dat numele Fausto.

Ca și frații săi, Fausto a muncit la cîmp de mic copil. Era tăcut din fire, dar harnic și îndurător la trudă, își amintea Livio, fratele său mai mare. Cînd avea 11 ani și isprăvise patru clase primare, Fausto a intrat băiat de prăvălie la un băcan din Novi Ligure. Copilul se scula cu noaptea în cap și bătea cale de 10 kilometri pînă la Novi Ligure. De bicicletă nici vorbă. Norocul lui că fratele său Livio, care lucrase ca zidar la Genova, s-a întors într-o bună zi acasă cu o bicicletă de curse. Se vede însă că Livio nu avea talent pentru sportul cu pedale. La prima lui cursă importantă, suporterii din sat care veniseră cu un ulcior cu apă pe urcușul de la Norese îl așteptară mult și bine. Livio nu mai sosea. Cînd, după multe minute, ajunse și el la locul numit, nu-l mai găsi decît pe Fausto. Crezînd că fratele său a abandonat, acesta băuse toată apa din ulcior. Decepționat, Livio aruncă bicicleta și se jură că niciodată nu-și va mai bate capul cu drăcia asta care te face să-ți scuipi plămînii. Căluțul de oțel îl urcă în pod cu gîndul să-l vîndă la prima ocazie. Dar, bătrînul Domenico îl sfătui să-i dea bicicleta micului Fausto, care avea nevoie de un mijloc de transport mai rapid pentru a se duce dimineața la slujbă.

În fiecare zi, Fausto străbătea dus și întors drumul Castellania — Novi Ligure. Cîți kilometri făcea nu știa nici el, fiindcă alegea traseele cele mai lungi și ajungea acasă prăfuit și rupt de oboseală.

Cîteva urcușuri zdravene cocoșează șoseaua între Villavernia și Castellania. Prima oară, într-o toamnă tîrzie, cînd a luat în piept dealurile cu castani și fagi desfrunziți, copiii țăranilor din Carezzanno s-au îmbulzit la marginea șoselei să-l vadă pe băiatul lui Domenico, învîrtind la pedale, cu limba scoasă.

Într-o zi, în drumul lui Fausto, care se întorcea de la muncă, zorind spre Castellania, s-a ivit un pluton de cicliști adevărați, cu tricouri colorate, pantofi de piele, baieuri împletite pe piept, caschete trase pe ochi și ochelari. Veniseră pesemne să se antreneze prin partea locului. Fausto se luă după ei, pedală un timp în plasa lor, privindu-i curios, iar pe urcușul de la Carezzanno le-o luă înainte și-i lăsă cu vreo două sute de metri în urmă. Ce drăcovenie o mai fi și asta? — se minună Vicenzo Rossello. Cum de ne-a făcut de rușine băiețașul ăsta? Am pus poate greșit pinionul sau e vreun copil minune? Asta se întîmpla prin anul 1935.

În prăvălia lui Merlani (unde făcea serviciu Fausto) venea aproape în fiecare zi Biaggio Cavanna, maseurul celebrului campion Girardengo. Se așeza pe o bancă, aducea vorba despre întîmplări din cursele cicliste. Adesea povestea despre unul Bartali. Spunea că acesta va fi un mare campion. În același an, Cavanna și-a pierdut vederea într-un accident, dar iubea atît de mult sportul încît nu a părăsit lumea ciclismului, continuînd să fie maseur și, din lumea întunericului, să urmărească cursele cicliste. Cumpărăturile pentru Cavanna le făcea acum Isidor Bergaglio. Tînărul cîștigase cîteva curse la amatori și era unul dintre preferații orbului.

Între Fausto și Bergaglio se statornici o strînsă prietenie. Ciclistul se gîndea că Fausto ar putea să-l însoțească la antrenament, dîndu-i un handicap de 5—6 minute și apoi să vadă cît de repede ar putea să-l ajungă. Dar, la prima încercare, Bergaglio nu numai că nu l-a putut ajunge pe Coppi, dar era cît pe aci să leșine din cauza efortului. Puștiul era un pedalor formidabil. Bergaglio nu s-a supărat însă, nu a fost invidios și seara i-a povestit totul lui Cavanna. Maseurul ceru să i-l aducă neîntîrziat pe Fausto.

A doua zi, Coppi se duse alergînd la casa lui Cavanna. Orbul îl luă în brațe, îi cercetă pulsul, mușchii, rinichii și-l opri între elevii săi. Din ziua aceea, Fausto a început pregătirea ce avea să-l ducă la ciclismul de performanță. Împlinise 16 ani. Dar debutul lui în curse se va face abia la vîrsta de 18 ani. Perioada de inițiere, de studiu, a fost destul de lungă și anevoioasă. Cavanna era dintre acei antrenori care considerau ca absolut indispensabil un antrenament metodic, progresiv, prevenitor pentru cei tineri, pînă la lansarea lor în curse. Cavanna era convins că Fausto, sub înfățișarea lui firavă, are stofă de mare campion. Cei doi ani de inițiere au fost o perioadă de sacrificii care ar fi părut de neînțeles pentru un adolescent ușuratic.

Începînd cu regimul alimentar, terminînd cu orele de culcare (niciodată mai tîrziu de ora 22) și sculare (totdeauna înainte de ora 6), Coppi, deși copil, a urmat cu sfințenie regimul de viață sportivă. Cavanna, impresionat de voința și cumințenia băiatului, l-a oprit să locuiască la el.

Trecuseră aproape doi ani de cînd Fausto învăța ciclismul la „colegiul" condus de Cavanna. În Novi Ligure și prin satele învecinate se disputau două curse pe săptămînă. Fausto, care începea să simtă că în picioare îi aleargă mînji de foc și-l încinge dorul de a se întrece cu alții, începu să participe la toate cursele fără a se gîndi însă prea mult la rezultate. În aprilie 1938, la Castelletto d'Orba (lîngă Alessandria), Fausto culegea prima sa victorie, dar nu la „bătaie" ci cu un avans de aproape trei kilometri. Au urmat alte zeci și sute de ore de antrenament, nenumărate victorii în cursele de amatori.

Coppi creștea pe bicicletă, era mai îndemînatic decît toți colegii săi.

Dar Cavanna se dovedea răbdător, metodic și inflexibil. Nu se abătea cu nimic de la programul ce i-l fixase elevului său cu trei ani în urmă și nu dezvăluise nimănui planurile sale, nici măcar lui Fausto.

Acum sosise însă momentul. Minzul trebuia lăsat să zburde. În august 1939 se disputa clasica probă italiană Turul Piemontului, deschisă cicliștilor profesioniști și independenți. Cavanna l-a înscris și pe Fausto. În ziua cursei l-a chemat la el și i-a spus: „Băiețaș, acum vei concura cu profesioniștii. E prima oară cînd te întreci cu ei. Nici unul nu te cunoaște. Trebuie să le faci o surpriză. Bagă bine de seamă. Nimic să nu te impresioneze. Tu ești mai tare ca ei și mai bine antrenat. Nu te speria de distanță (Turul Piemontului măsura pe atunci 320 de kilometri, ce trebuiau acoperiți într-o singură zi). Dacă Bartali și ceilalți ași nu-și vor arăta nasul înainte de urcușul de la Mariondo, atunci la primele serpentine, te duci. Nu mai stai. Mă înțelegi, Fausto? Trebuie să învingi! De trei ani te pregătesc pentru această cursă". Așa îi vorbi orbul lui Fausto.

Ilie GOGA
(Va urma)